

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 13. grudna 1855.

List 50.

Red življenja,

kakor je napisan v Rimu v pisarnici svet. očeta papeža, in zaroljo naukor, ki jih za vsak stan ljudi izbrane obsega, od onod v mnoge kraje in jezike prenesen in prestavljen.

Bogu zaupaj. Mol' pogosto. Greh odverni.
 Ponizen bod'. Se boj velič'ga. Mir spostuj.
 Poslušaj dost'. Govori mal'. Skrivnost zagerni.
 Prenes' enake. Manjši var'. Močnej'm jenjuj.
 Dolžnost spolnuj. Vse stori berž. Revne sprejmuj.
 Pogodb se derž'. Poterpi rad. Se smert' spomnuj.
 Z.

Regula vitae,

inscripta Romae in Cancell. Papali, atque ob selecta, quae pro omni hominum statu complectitur, documenta, inde in varias regiones et linguas translata.

Fide Deo. Die saepe preces. Peccata caveo.
 Sis humilis. Pacem dilige. Magna fuge.
 Multa audi. Die pauca. Tace secreta. Minori
 Parcito. Majori cedito. Fertio parem.
 Propria fac. Ne differ opus. Sis aequus egeno.
 Pacta tuere. Pati disce. Memento mori.

Pismo nekdanjiga duhovniga očeta duhovni hčeri.

Hči v Kristusu!

Kako poreden in zapeljiv je svet, vem, de ti je znano. Nesrečna je tista duša, ktera preveč v svet zaupa, pa tudi nesrečna je tista, ktera preveliko zaupanje na svojiga duhovniga očeta (spovednika) stavi, tako de ne more svojiga serca od svojiga duhovniga očeta odtergati, ker grozno lahko se zgodi, de to sicer pobožno nagnjenje bo sčasoma posvetno, in po tem takim zmotnjava na potu zveličanja. To je gotova resnica, in če je ti ne spoznaš, si na potu zveličanja slepa in nesrečna duša. —

Bogoljubna in bogaboječča duša mora Boga tako le prositi: Večni Bog, pred tvojimi očmi ni nič skritiga, ti nar bolj veš, ali je ta duhovni vodnik moje vesti, ki ga imam, k mojimu zveličanju ali ne; če je k mojimu zveličanju, ohrani me pri njem, če pa ne, odverni me po tvoji previdnosti od njega. Ljuba hči! Ne po meni, ampak z gnado Božjo si ti to kar si; kaj te tedej moti, de ti svojiga serca od mene odtergati ne moreš? Ali ne veš, če Boga imaš, de vse imaš in po tem takim tudi mene imaš, če pa Boga zgubiš, vse zgubiš, in tudi mene, ker jest ne išem ne tebe, ne družih, ampak le Boga samiga in pa zveličanja vsih. Bog tedej, ne jest, naj bo tvoje zaupanje in plačilo; verzi vso svojo skerb na Gospoda, in on bo tebe oskerbel; veseli se vselej le v Gospodu samim, Njega samiga iši, in potlej bo tvoje plačilo obilno v nebesih. Bog nam je telesne starše dal, in če se tudi deleč od njih ločimo, vender vedno naši starši ostanejo; tega ali uniga duhovniga očeta pa nam je navadno le za nekoliko časa odločil, in kadar mu Bog njegava odvzame, mu tudi skerb in dolžnost, nas voditi, odvzame, in nam družiga domesti.

Ti si se bila v mojo voditev podala, in jest mislim, de si bila to le zavoljo Boga storila. Čez

eno leto sim te kakor tvoj duhovni oče vodil; kako pa de sim te vodil, je le Bogu znano; Bog daj, de bi bilo tebi in meni v zveličanje!

Upam, de si lep sad pokore ohrodila; tode iz tvojiga obnašanja bi sklenil, de neke teme so še v tebi ostale, ktere se zdaj hočejo v tebi razširjati, in če jih skorej od sebe ne preženeš, se bodo gotovo v tebi razširile, in te bodo na potu tvojiga zveličanja zmotile. Teh zmot pa ne moreš drugači pregnati, kakor de se popolnoma v vodstvo svojiga zdanjiga spovednika in duhovniga očeta podaš, in mu svoje serce odkrišaš in slabosti obtožuješ, kakor meni popred. Ti sicer praviš, de ni pri njem takošne ojštrosti, kakoršna je pri meni bila; pa le razodeni njemu svoje serce, odkri mu svoje nagnjenja, in boš zadosti ojštrosti od njega skusila, in če je tudi ne skusiš, pomisli, de niso vsi časi enaki; čas je ojštrih in čas mehkih besedi; morebiti, ko bi tudi jest bil pri tebi ostal, bi ne bil zdaj več tako ojšter. Tudi deli Bog različne darove, in včasi človeka z nekoliko večji ojštrostjo, včasi s pohlevnostjo in dobroto k pokori budi, in vabi, po stopinjah čednosti dalje iti. Nikar ne glej tolikanj le na same besede, ampak premišluj vedno, kaj ti Bog po besedah tvojiga duhovniga očeta govori. Zatri tedej svoje nagnjenje do mene, premaguj se in Boga zahvali, de te je s takim očetam preskerbel. Praviš, de bi rada na božjo pot šla. Kar mene tiče, utegneš iti, ali pa ne; opomnim te pa, de brez dovoljenja tvojiga vodnika in zvestiga pastirja nikar ne hodi; če ti ne dovoli, bodi mu pokorna; pokoršina je bolj Bogu dopadljiva kakor darovi. Ti bi rada z menoj govorila, pa jest te ne morem zagotoviti, če boš ali ne, ker o nedeljah in praznikih sim večji del v cerkvi in pri svojih duhovnih opravilih, in na teh mi mora biti več ležeče, kakor na tvojim govorjenji. Praviš, de imaš meni neke reči povedati, kterih nobenimu drugimu ne moreš ali nočeš povedati.

Če so te reči v tvoje dušno zveličanje, si jih

dolžna svojimu duhovnemu očetu razodeti, in gorje tebi, če jih pred njim skrivaš. Zakaj duša, ki ni odkritoserčna proti svojimu spovedniku, je v veliki nevarnosti, od Boga zapušena biti; in ako je do eniga odkritoserčna, do družiga pa ne, je to slabo znamenje, de ne iše prav v resnici svojiga zveličanja.

Kar uno tvojo tovaršico zadene, je vam nisim vsem v zgled dal; vem, kaj je ona bila, pa ne vem, kaj je zdaj; to pa vendar vem, de njeno premaganje je bilo veliko, in čudovitno njeno spreobrnjenje; tebi sim jo le v tem v zgled dal, de, kakor ona po meni ne žaluje, in se je popolnoma v ti reči v Božjo voljo vdala, tako se tudi ti podaj. Ako pa ti nad njo kako slabost ali napako zapaziš, glej de jo v ponižnosti poboljšaš; ne glej tolikanj na njene pogrške, ampak veliko več, kar je dobriga nad njo, in misli, de imaš ti tudi nad seboj dovolj slabost in pogrškov, in bodi med vsimi nar manjši, ker kersanski duh nas uči, de naj sami sebe za nevredne hlapce in dekle štejemo, nad svojim bližnjim pa le dobro glejmo in eden družiga butaro nosimo, ker Bog nas je zato na ta svet vstvaril, de bi eden drugimu v nebesa priti pomagali. Jest une nič bolj ne čislam kot tebe, to kar jest pri vama čislam, so vajne duše, ktere so za nebesa vstvarjene. Vem pa, de ti in una, dokler sim bil ondi, ste bile polne prazniga prilizovanja.

Moje posle aje opominovanje je pa to: Živi v miru; ljubi Boga in bližnjiga; stori in terpi vse voljno zavolj Boga, in njegova sveta volja naj bo tudi tvoja volja; prenašaj s poterpežljivostjo pogrške svojiga bližnjiga; ne glej na spačeni svet; Boga se nar bolj boj; bodi ponižna, pokorna, krotka, trezna, čista, miloserčna in pravična; nikar ne zaupaj sama nase, ne name, ne v kakiga družiga človeka, ampak le v milostljiviga Boga, in pogostama se priporočuj Marii brez madeža spočeti Devici! Svoje serce vse in popolnoma Jezusu zroči in boš mir našla. Moli zame in bodi vselej vesela v Gospodu Jezusu Kristusu; mir božji bodi s taboj in moj mašnikov žegen. J. O. Lepstanski.

Imenitnost in veliko spoštovanje devišta.

Imeniten in visoko spoštovan je bil deviški stan že pri Rimljanih veliko let pred Kristusovim prihodom na svet. Ktere so hotle device ostati, so bile v posebno hišo sprejete, in ker so boginjo Vesto kakor boginjo devičastile, so bile vestaline imenovane. Te vestaline ali device so bile tako v časti, de je bil k smerti obsojen, kdor se je prederznil, jih k nečistimu djanju zapeljati.

Ali še vso veči vrednost imajo device v Kristusu, ki ne častě take boginje, in se nji ne posvečujejo, — ampak Kristusa častijo, in so njemu posvečene. On hoče njih ženin biti. In ako njemu stanovitno zveste in pobožne device ostanejo, bodo v nebesih pred vsimi drugimi svetniki in svetnicami še posebno čast zadobile — ovenčane bodo namreč v belih dolgih oblačilih, za Jezusam Jagnjetam Božjim hodile in vsim drugim neznano pesem pele.

O vsih časih je bilo tedej Bogu posvečenih devic, posebno pa v prvih stoletjih kersanstva, dokler ni bilo še samostanov. — One so bile cvetje sv. katol. cerkve. — Devišstvo so toliko cenile, de so rade, prav rade vse, še svoje življenje devištvu v dar prinesle. — To je bil Bogu gotovo nar pri-

jetniši dar. Srečniši so se štele neveste Jezusove biti, kakor ko bi bile na kraljev sedež povzdignjene. Jezus se jim je večkrat prečudno razodeval, in ž njimi govoril, in angele jim je večkrat v tovaršijo dajal. — Koliko dopadajenje je mogel Jezus nad njimi imeti!

Sveti cerkveni očetje, kakor sv. Hieronim, sv. Avgustin, sv. Ciprijan, sv. Krizostom, sv. Ambrož itd. so jim vodila svetiga življenja dajali, nekteri tudi cele bukve od devišstva spisali. Skerbni, skerbni so bili za ohranjenje njih devišstva, njih čistiga, neomadežaniga življenja.

In skoz vse čase je bila sv. katoliška cerkev skerbno vneta za deviški spol, — rada je vidila, de so se resnično pobožne iz ljubezni do Boga in do lepiga devišstva z obljubo zavezale, vedno deviško živeti. Tudi je z veseljem vidila, de so samostane za device napravljali, in device v tiste sprejemali, ki so Božji poklic do devišstva v sebi čutile. — Pa vse ne morejo v samostane iti, in tudi veliko jih je, ki še zanjeniso: torej so bile in so še device med svetam, ki so si ravno tako Jezusa za svojiga ženina zvolile. Tedej ni dvomiti, de je še zmiram več devic in nevest Kristusovih, ki med svetam živé, kakor unih, ki so v samostanih.

Vender nektere so od Boga za zakonski stan poklicane, ker tudi ta stan je svet in Bogu dopadljiv, in mora tudi biti na svetu; ali vendar če hočejo device v svojim prihoujnim zakonskim stanu srečne biti in sebe, svojiga moža in otroke zveličati, je potrebno, de se že pred zakonskim stanam lepo, deviško, pobožno vedejo in žive.

Device pa, ki hočejo vedno device ostati in Kristusove neveste biti, ali med svetam ali v kakim samostanu, kakor tudi device, ki hočejo kdaj v zakonski stan stopiti, potrebujejo mnogih vodil, mnogiga podučevanja, kakoršniga ni mogoče povsod najti. — Potrebne so bukve, ki bi mnogotere vodila mnogotero poudčevanje, premišljevanje itd. narekove. Pa takih bukev je malo v slovenskim jeziku; prav za prav dozdej še ni bilo nobenih vsim okolišinam devic popolnoma primernih. Ali zdaj le so prišle nove bukve na svitlo, zares zaklad dražih biserov za device, pod naslovom: Nevesta Kristusova, ali podučne in molitevne bukve za pobožne kersanske device. Koristniših bukev pač ni treba devicam iskati, ki zares pobožno živeti hočejo, ker one so šola vsih čednost, posebno pa kersanskiga devišstva. V njih bo kersanska devica najdla, karkoli je zanjo potrebna. Učila se bo: kaj je molitev, kako različna, potrebna je; kakošna naj bo in kam naj se vedno obrača. — Kako je treba dragi čas obračati, kako vsako opravilo zaslužljivo storiti, jutrenjo molitev, premišljevanja za vsaki dan v tednu; svete misli in zdihljeji pri mnogih opravilih in priložnostih dneva; večerne molitve, nauk in molitve pri štirih sv. mašah; kako se pri sv. spovedi zaderži, kako, kolikrat in kdaj sv. obhajilo prejemaj; — molitve in kratke premišljevanja za vse praznike cerkveniga leta; kaj je prava pobožnost, kako je potrebna in kako doseči kersansko popolnost; — kaj je prva, druga, tretja stopnja popolnosti; odpustljivih grehov se očisevati, pomočke zoper hude navade; — zatérati svojoljubnost; Boga si povsod in vselej pričujočiga misliti; učila se boš Marijo, ki je ogledalo vsih čednost, posnemati; premišljevanje Mariinih čednost je tako vversteno, de so 1. postavljene čednosti za pervenke, 2. za popolniši, 3. pa za še popolniši device. — Učila se boš: svoj poklic spoznati,

ki te Bog k vednemu devištvu, (nad svetam ali v kakim samostanu,) ali pa k zakonskemu življenju kliče; najdla boš vodila k vsakimu poklicu. — K zadnjim je še pridjan: Sv. Križev pot; bukve skle-pajo sv. duhovne pesmi za device.

Kako močno bo devici ustrezno v venih bukvah vse potrebne vodila imeti, povsod nar lepši podučeni biti. V teh bukvah povsod Kristus Gospod s svojo duhovno hčerjo govori in jo podučuje; On ji vse razlaga, vse dvome odjemlje ji nar krepkeji pripomočke naznanuje, ji daje znamenja za to in to; jo uči pravo pobožnost; jo uči čednosti; jo očiš-uje njenih navadnih grehov, pregreškov in slabost, jo uči popolnosti i. t. d. Devica bo najdla v teh bukvah nar lepši ogledalo vsih čednost. Te bukve jo bodo soznanile z znamenji, ktere mora imeti če hoče deviški stan zvoliti — ktere, če hoče v sa-mostan iti, ktere, če hoče v zakonski stan stopiti. (K. sl.)

Perzijansko in katoliška cerkev v ti deržavi ob raznih časih.

Sedanje Perzijansko — Perzija, tudi Iran imenovano, šteje do 11 milijonov ljudi, in obseže komaj tretji del tega, kar je v stari zavezi pod kraljico Estero Perzijansko bilo, ako ravno je ta tretji del še zmiram dvakrat večji od vse Nemčije. — Že djanja apost. 2. 9. nam povedó, de so Partjani, Medjani in Elamljani, to je, pravi Perzijani, slišali v Jeruzalemu v dan prihoda s. Duha aposteljne pridigovati velike dela Božje — vero v Jezusa Kristusa. Po ustnim izročilu sta sv. aposteljna Simon in Juda Tadej v Perziji sv. evangeli pridigovala z velikim pospeham in tam tudi venec marternikov doseгла. Mares, učenc ec Adeja, kateri je bil izmed 72 Jezusovih učencov, je v glav-nim mestu Selevcii-Ktesifon-u 33 let delal v vinogradu Jezusovim in tavžente judov in maliko-vavcov spreobernil. Partjanski kralj Artaban in nasledniki iz njegove rodovine niso kristjanam zo-pervali; torej je keršanska vera lepo napredovala, po vsih večjih mestih so bili škofje z obilno duhov-sino; v glavnim mestu Ktesifonu je bil pervak (pri-mas) vsiga Jutroviga unkray rek Evfrata in Tigri-de. — Ali po neizvedljivih Božjih sklepih se ta ve-lika jutrova deržava ni nikoli popolnoma jarmu Kris-tusovomu podvergla, temuč luč sv. vere je bila dolgo časa strašno preganjana, tako de je Perzi-jansko še dan današnji skorej goji plen teme, ne-vere (mohamedanske) in divjosti.

V l. 226 se je nova kraljeva rodovina perzi-janskiga prestola polastila. Kralji te hiše so iskali slavo nekdanjih prednikov Cira, Darija i. d.; hotli so oživiti česenje solnca, ki so ga le-ti malikovali, in so ravno za tega voljo keršansko vero z nar-hušimi mukami preganjali. Verh tega so tudi Judje, katerih je bilo po Perzijanskim silo veliko, kralje zoper kristjane šuntali. Kralj Sapor II. (Šabur) je l. 341 baklo preganjanja vzdignil, in kri kristjanov je tekla noter do njegove smerti l. 379. Od per-viga so bili morjeni le škofje in mašniki in cerkve razderane. Ne le magi (solnčni popi), ampak tudi Judje so hitli razdjati keršanske cerkve, kjer koli so jih našli. Sv. Simeon, veliki škof slovečih mest, Selevcije in Ktesifona, ktere je samo reka Tigrida ločila, in sto družih škofov in duhovnov je bilo obglavljenih. Kadar so sv. Simeona spred kralja v ječo peljali, je stari mož po imenu Usta-zades pred njim pokleknil in ga pozdravil; ali Si-

meon ga ojstro posvari in svoj obraz od njega proč odverne. Ustazades je bil namreč odgojitelj Sapo-rov in njegov veliki ključar; bil je on kristjan, ali, de bi kralju dopadel, se je dal premotiti, de je solnce molil. — Viditi, de sv. Simeon zanj ne mara, je s solznimi očmi zavpil: „O gorje meni! ako me že to tako boli, ko mi je Simeon svojo nezadovolj-nost pokazal; kako bom še le prestal pred jezo sa-miga Boga, kteriga sim zatajil“. — Ta obnaša sv. marternika Simcona in zaderžanje kraljeviga klju-čarja ste vredne resniga prevdarka v naši domo-vini, ko je to jesen Ljubljano solzá vredna pergod-ba zadela, de je eden njenih stanovitnih prebivav-cov in oče več otrok s svojo soprugo edino z ve-ličavno katoliško cerkev, v kateri je bil rojen in zrejen, zapustiti in k protestantom prestopiti se oglasil! Vsak odpad od katoliške cerkve, naj se zgodi ali k nevernikom ali k krivovercam, je strašan greh. Sv. Pavel piše (Gal. 1, 6—9.), de je le En evangeli in ni družiga. So pa eni, kateri hočejo preverniti evangeli Kristusov. Pa ako bi mi sami, ali angel iz nebes vam kaj oznanoval zunaj tiga, kar smo vam oznanovali, naj bo preklet. — Ako bo vam kdo drugi evangeli oznanoval, kakor ste ga preje-li, naj bo preklet. Timu primerjeni reki so tudi: Mat. 5, 19. Hebr. 10, 26—29. 2. Petr. 2, 15. 17. 21. i. t. d.

Ustazades se zdaj obleče v obleko žalovanja. Sapor ga ukaže pred se perpeljati in ga vprasa, kakošna nesreča se mu je doma permerila, de ta-ko žaluje? Nikakoršna ne, je on odgovoril; ali Bog hotel, de bi bil jest padel v brezno vsiga hudiga, namesti tega kar se mi je pergodilo. Šmerti sim vreden, ker sim zatajil Jezusa Kristusa. Ker Sapor z vsim pergovarjanjem starčka ne more k novi zatajbi premotiti, ga obsodi k smerti, de bo ob glavo djan. Kadar je imel k smerti peljan biti, je se kralju prošnjo sporočil, naj da razglasiti, de je to krivo njegove smerti, ker se noce keršanski veri odpovedati. Kralj je to storil, češ: smert te-ga moza bo druge kristjane bolj ostrašila. Ustaza-des pa je želel s tim razglasam popraviti pohujša-nje, ktero je bil s poprejšnjim odpadam drugim dal. Veliki četertik je bil obglavljen. —

Sveti Simeon je v ječi z veseljem zvedil smert ključarjevo. Drugi dan — ravno veliki petek, je bil tudi on sam k smerti peljan. Sto oseb je bilo na moriše gnanih; Simeon jih opominja k serčnosti; vsi so bili pred njegovimi očmi obglavljeni. Na zad-nje je persla versta nanj in njegova dva mašnika Obdekala in Ananija. Ananija se je pred rabeljnam ves tresel; zakaj če je bil tudi duh voljan, meso je bilo slabo. Pusiki, glavar kraljevih delavcov, je zavpil: Ananija! zameži malo in bodi serčan, čez trenutek boš vidil luč Jezusa Kristusa. Berž so tiga vradnika k kralju peljali, kjer je poterdil, de je kristjan. Kralj ga obsodi k strašni smerti; — prerezali so mu gerlo in skozi rano jezik ven od-tergali! Pusiki je imel hčer, ktera je bila Bogu vedno divištvu obljubila. Tudi njo so na moriše perpeljali, kjer je dobila venec marternikov.

Se tisti dan, ko je bil sv. Simeon umorjen, 17. mal. travna 341 je Sapor zapovedal, ne le duhovnov, ampak kristjane brez razločka moriti. Čez 16.000 jih je bilo vsmertenih. Med timi ste bile divica Tarba, Simeonova sestra, druga sestra, ki je bila vdova, in njih dekla. Judje so bili kra-lja nalagali, de so te ženske kraljici bolezen na-redile. Tarba je bila sosebno čedne postave. Mav-ptas, vikši solnčnih duhovnikov, in njen sodnik, ji

torej sporoči, da hoče nji in njenim tovaršicam od kralja življenje sprostiti, če se z njim omoži. Ali Tarba odgovori, da je nevesta Kristusova, in da se ne boji smerti, ktera jo bo sklenila z njenim sv. bratom. Zdaj so vse tri po dolgim prežagali, vsako stran na šest kosov razdelili in na kole natakneli. Enako grozovitost do katoliških kristjanov je počenjala protestanska kraljica Elizabeta na Angleskim. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Te dni smo zopet dobili iz Augsburga več svetnj v spomin neomadežaniga spočetja Marije Device, kakor tudi unih v spomin hrabriga škofa Hermana Vikarja, in rokodelske družbe, kdor bi teh ali unih hotel, jih lahko dobi pri vredništvu „Danice“. — Ob enim nam je bilo naznanjeno, da se ravno tam napravija svetinja v spomin pogodbe, ki so jo bili sveti oče z našim svetlim cesarjem 18. veličiga serpana sklenili. Ako bi si jo kdo hotel omisliti, naj vredništvu Danice o preliki naznani.

◦ Sedma pola Riharjevih svetih pesem se tiska, in bo kmalo dobiti. Obsega božične. — Cena 15 kr.

Iz Celorca se piše v Oglasnik, da se bo „Priatelj“ v prihodnje imenoval: „slovenski prijatelj za cerkev, solo, in dom“. Razdelek „cerkev“ bo prinašal popolnoma izdelane pridige za vsak mesec popred; razdelek „solo“ je za šolske sestavke; „dom“ pa bo obsegal povesti, potopise, sestavke iz zgodovine, naravoslovja, zemljopisa itd., slovstvene reči, razne drobtinice in vse, kar društvo tiče. „Vse, kar je zoper vero ali lepo zadržanje, ali kar bi moglo koga pohujšati ali saliti, nima mesta v slovenskim prijatelju nikakor ne“. Od društva sv. Moharja popolnoma ločen, bo izhajal 15. dan vsakega meseca, za pol pole večji mem dosadanjiga. Velja za celo leto po pošti 2 gold, 30 kr. Vošimo novimu „Prijatelju“, da bi svojo si odmenjeno nalogo dosegal, in imeli bomo v rešnici koristin in potrebin slovensk list, kakoršniga si bo slehern rad težnil za to majhno naročnino.

Iz Gorice. Mareskerimu znancu in spoštovavcu O. Klara Vaskotti-ta bo veliko veselje napravila novica, da je 27. kinovca imenovaniga očeta častniga uda izvolil zgodovinski oddelek c. k. morav. silez. družbe v pospeševanje kmetijstva, natoro- in zemljoznanstva.

Iz Tersta. 1. grudna je nadvojvoda Ferdinand po svojim ozdravljenji mestnemu županu zročil dve obligaciji, po 1000 gold, in naročil, da naj se obresti obračajo v podporo ene revniši stanovitne deržine teržaškiga mesta, in sicer, kteri bo mestno spredništvo to dobroto odločilo.

◦ 5. grudna. — a —. Letas bomo praznik neomadežaniga spočetja Marije Device sosebno slovesno obhajali. Naš prečastiti gospod škof so za to 5—6 plujih pridigarjev povabili, med njimi eniga jezuita. Pridige pa bodo v vsih farnih cerkvah skozi vso osmino zjutrej in popoldne v laškim, slovenskim in nemškim jeziku. V vsih cerkvah bodo tudi ob 4 popoldne sv. roženkranc in litanije z žegnam. Bog daj, da bi se verni teh slovesnost pridno vdeleževali, sv. zakramente vredno prejemali, in da bi zamogli po priprošnji Marije Device brez madeža izvirniga greha spočete po-večeni, v stanu gnade Božje z vestlim sercam obhajati prihod našiga Gospoda Jezusa Kristusa!

Razgled po keršanskim sreću.

Zagrebski vikši škof so darovali: Ondotni zakladnici za obnemogle duhovne 20.000 gld., za zagreb-

ško sirotišnico 20.000 in za požesko 20.000 gld.; zraven tega so za pripravo primerniga stanovanja za hranise malih zraven samostana usmiljenih sester darovali 3500 gold. Malo poprej so bili podarili imenitne zneske za nesrečne otroke in rokodelsko društvo.

Na Dunaji izhaja od 1. vel. serpana 1854 sem časnik katoliškiga slovstva (*die katholische Literaturzeitung*), ki se posebno duhovnam priporočuje, kterim je mar za novejši bogoslovsko dela. V njem se namreč vse, kar novo slovstvo zadeva, mirno in tehtno presojuje; torej bravec lahko vé, kterih novih bukev naj si omisli, da mu bodo res v prid. Celoletna naročnina je le 7 gold.

Dobro znani časnik „Der Oesterreichische Volksfreund“ se bo prihodnje leto v dnevnik spremenil; izhajal bo namreč vsaki dan zunaj dni po nedelji in zapovedanim prazniku, in bo tudi donášal prilogo „Sonntagsblatt“. Celoletna naročnina bo 10 gold, s pošto vred. Zeleti je, da bi se ta časnik močno podpéral.

Odbor svetiga Severina na Dunaji je izdal razglas prihodnjiga rožanja v sveto deželo. Romarji bodo prihodnjo Velikonoč v Jeruzalemu obhajali. Nar manj 20 se jih mora oglasiti in sleherni mora 500 gold, v srebernih dvajseticah naprej odrajtati. Odhod iz Tersta je v prvi polovici svečana.

V Brigittenu-u na Dunaji je napravila Severinova družba dečinsko opravilno ali delavno naredbo; 40 fantičev je sprejetih, kteri se pod vednim nadzorstvam učijo ročnih del, pa tudi risati, peti in družih koristnih vednost. Ako bi bila v vsakim mestu naprava, ktera bi postopavne otroke sprejemala, bi bilo gotovo veliko manj tatov, potepuhov in družih nadležnikov občinske družbe, zlasti tudi manj zanemarjenih kristjanov.

Na Dunaji je nedavno v katoliško cerkev prestopil pisavec Dr. Herman Meynert.

Veliki novi zvon v Ostrigonu, na Dunaji vlit, vaga 105 centov.

„Slovenske noviny“ opominjajo, da se bliža 1000letni god vere Kristusove na Slovenskim, Českim in Moravskim in se bo obhajal že čez 6 let, da je tedaj treba pomisliti, kako bi se tavezentletni spomin sv. vere vredno obhajal. Nemški narod de nam je dal letas z veličanskimi slavnostmi sv. Bonifacija po nemških mestih jasni zglede, koliko nam je za leto 1862 storiti, da nas ne bodo po pravici zadele očitanja nehvatežnosti do ss. Cirila in Metoda. — Mi za svojo stran bi želeli zlasti, da bi se bratovšina ss. Cirila in Metoda še bolj oživila in razširjala, kar bi bli živi spominki, ki jih vsaki, ki je vanjo zapisan, vedno seboj nosi. Viditi je, da se cesarju Aleksandru nekoliko serce meči za katoliško cerkev na Ruovskim, kdo bo dvomil, da je tudi k temu molitev te bratovšine pripomogla, in da bi še le več sprosil, ako bi več prosivcov bilo? Tudi bi se ložej pri sv. Jožefu kje kak spomin ali slovesnost za ta lepi god napravila, ako bi se jih veliko zarisovalo in bi, kteri ložej premorejo, za podobico bratovšine o ti priliki kak belic več vergli. Vender je poglavitna reč le molitev, da bi zmago dosegli, ne toliko nad vojko v Krimu, kolikor nad serca, ki so v zmoti zapopadene in bi z majhnim trudam lahko spregledale. Oni so naši bratje, nam mora veliko ležečo biti, da bi spoznali in se zveličali.

V Kolinu so napravili bratovšino ali zbor Božjiga groba, kteri bo podpéral mašnike in cerkveno naprave v sveti zemlji in napraviljal romanja v sveto zemljo k Božjemu grobu in na druge svete mesta.

V Komu so umerli 14. p. m. prečastiti škof Karol Romano.